

LBRIS

We know
books

ANGELA MARSONS

JOCURI MORTALE

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA

București

1

Black Country
Martie 2015

Încă trei minute.

Era cel mai mare raid din zori. Fusese nevoie de luni întregi pentru construirea cazului. Și acum Kim Stone și echipa sa erau gata. Asistenții sociali stăteau peste drum și urma să li se dea semnalul de intrare. Două fete n-aveau să mai doarmă aici în noaptea care urma.

Încă două minute.

A deschis stația de emisie-recepție.

- Toți sunteți la locurile voastre?

- Așteptăm comanda ta, șefa, a răspuns Hawkins.

Echipa lui, aflată la depărtare de două străzi, era pregătită să asigure spatele casei.

- Suntem gata, șefa, a zis Hammond din mașina din spate.

El avea „cheia cea mare“, care avea să asigure o intrare rapidă și asurzitoare.

Încă un minut.

Mâna lui Kim era pe clanța portierei. Mușchii i s-au încordat, un val de adrenalină izvorât din primejdia

iminentă; trupul ei făcea alegerea între luptă sau fugă. De parcă fuga ar fi fost vreodată o opțiune.

S-a întors spre Bryant, partenerul său, care avea lucrul cel mai important: mandatul.

- Bryant, ești gata?

El a încuviințat din cap.

Kim a privit cum minutarul ajunge la 12.00.

- Porniți, a spus în stație.

Opt perechi de bocanci au tropăit pe pavaj și s-au adunat la ușa din față. Kim a ajuns acolo prima. A stat deoparte în vreme ce Hammond izbea cu berbecul în ușă. Rama de lemn șubredă s-a prăbușit sub trei tone de energie cinetică.

Așa cum stabiliseră în ședința pregătitoare, Bryant și un agent au urcat în goană direct în dormitorul principal ca să înmâneze mandatul.

- Brown, Griff, ocupați-vă de living și bucătărie. Goliți totul dacă este nevoie. Dawson, Rudge, Hammond, veniți cu mine.

Imediat casa a fost umplută de sunetul ușilor de dulapuri smucite și sertarelor trântite la loc.

Podeaua de deasupra a scârțâit și o femeie a scos un vaiet isteric. Kim n-a băgat-o în seamă și le-a dat celor doi asistenți sociali semnalul să intre în casă.

Ea s-a oprit în fața ușii pivniței. Clanța era asigurată cu un lacăt.

- Hammond, cleștele bolțuri, a strigat ea.

Agentul s-a înființat lângă ea și a tăiat cu iscusință metalul.

Dawson a pășit în fața ei și a pipăit peretele, căutând comutatorul.

Un con de lumină din hol s-a întins pe treptele de piatră. Dawson a coborât, și-a aprins lanterna și i-a

luminat calea. Aerul era plin de miros de fum stătut și umezeală.

Hammond s-a îndreptat spre ungherul în care era un proiector. L-a aprins. Raza era îndreptată spre saltea de sport pătrată care domina mijlocul încăperii. Alături era un trepied.

În colțul opus era un șifonier. Kim l-a deschis și a dat de câteva costumații, printre care o uniformă școlară și costume de baie. Pe podeaua șifonierului erau jucării: un colac de cauciuc, o minge de plajă, păpuși.

Kim s-a trudit să-și înfrâneze greața.

- Rudge, fotografiază, a ordonat.

Hammond ciocănea în fiecare perete, ca să vadă dacă există spații secrete.

În colțul cel mai îndepărtat, într-un alcov, era un birou cu un computer. Deasupra erau trei rafturi. Cel de sus era plin cu reviste. Copertile subțiri nu dădeau nici un indiciu despre conținut, însă Kim știa ce sunt. Pe raftul din mijloc erau câteva aparate de fotografiat/filmat digitale, mini-discuri și echipament de curățare. Pe raftul de jos a numărat șaptesprezece DVD-uri.

Dawson l-a luat pe primul, cu titlul *Daisy merge să înoate*, și l-a pus în computer. Aparatul foarte performant s-a trezit rapid la viață.

Daisy, fata de opt ani, a apărut pe ecran într-un costum de baie galben. Colacul de cauciuc îi încercuia talia subțire. Își cuprindea strâns trunchiul cu brațele firave, dar asta n-o împiedica să tremure.

Lui Kim i s-a pus un nod în gât de emoție. Voia să-și smulgă privirea de acolo, dar nu putea. Se prefăcea în sinea sa că ar fi putut să împiedice ceea ce era pe cale să se petreacă - dar sigur că n-ar fi putut, pentru că se petrecuse deja.

- Și a-acum, tati? a întrebat vocea tremurată a lui Daisy.

Toată activitatea s-a întrerupt. În pivniță nu se clintea nimic. Nici un sunet nu venea de la agenții cei duri, paralizați de vocea copiliței.

- Doar o să jucăm un mic joc, scumpo, a zis tati, intrând în cadru.

Kim a înghițit în sec și a rupt vraja.

- Închide-l, Dawson, a șoptit ea.

Știa cu toții ce s-a întâmplat după aceea.

- Ticălosul, a zis Dawson.

Degetele îi tremurau în vreme ce punea discul la loc.

Hammond privea țintă într-un colț, iar Rudge ștergea alene obiectivul aparatului său de fotografiat.

Kim și-a venit în fire.

- Băieți, o să-l facem pe rahatul ăsta să plătească pentru ce a făcut. V-o jur.

Dawson a scos formularele ca să înregistreze toate dovezile. Îl aștepta o noapte lungă.

Kim a auzit agitație deasupra. O femeie zbiera isteric.

- Șefa, poți să vii sus? a strigat Griff.

Kim s-a mai uitat o dată în jur.

- Scotociți peste tot, băieți.

S-a întâlnit cu agentul în capul scării de la pivniță.

- Ce-i?

- Nevasta cere niște răspunsuri.

Kim s-a dus cu pași mari spre ușa casei, unde stătea o femeie în jur de patruzeci și cinci de ani, ținându-și strâns capotul pe trupul sfrijit. Asistenții sociali le urcau într-un Fiat Panda pe cele două fiice care tremurau. Simțind-o pe Kim în spate, Wendy Dunn s-a întors. Avea ochii roșii pe fața fără culoare.

- Unde îmi duc copiii?

Kim și-a înfrânat impulsul s-o doboare.

- Departe de soțul tău bolnav, pervers.

Nevasta și-a strâns haina la gât. Capul i se clătina.

- N-am știut, jur că n-am știut. Îmi vreau înapoi copiii. N-am știut.

Kim și-a lăsat capul într-o parte.

- Nu, zău? Nevasta tinde să nu creadă până i se arată dovada. Încă n-ai văzut nici o dovadă, așa-i, doamnă Dunn?

Ochii femeii săgetau în toate părțile, numai spre Kim nu.

- Vă jur, n-am știut.

Kim s-a aplecat în față, cu imaginea lui Daisy proaspătă în minte.

- Ești o ticăloasă și o mincinoasă. Ai știut. Ești mama lor și ai îngăduit ca ele să fie vătămate pentru totdeauna. Sper să n-ai nici o clipă de pace în tot restul vieții tale mizerabile.

Bryant a venit lângă ea.

- Șefa...

Kim și-a smuls privirea de la femeia care tremura și s-a întors.

S-a uitat peste umărul lui Bryant, drept în ochii bărbatului răspunzător pentru faptul că două fetițe n-aveau să privească niciodată lumea așa cum ar fi trebuit. Tot restul din casă a dispărut, și pentru câteva clipe n-au fost decât ei doi.

L-a privit dur, observând pielea fleșcăită care îi atârna de pe fălci ca o ceară topită. Bărbatul răsuflea repede și greoi, trupul de două sute cincizeci de kile era epuizat de orice fel de mișcare.

- Nu puteți... să veniți... dracului... aici și să faceți... tot ce poftiți... fir-ar să fie!

Kim s-a apropiat de el. Întreaga ei ființă se chircea pe măsură ce se reducea spațiul dintre ei.

- Am un mandat care zice că pot.

El a clătinat din cap.

- Cărați-vă... din casa mea... până nu-mi chem avocatul.

Ea a scos cătușele din buzunarul de la spate.

- Leonard Dunn, te arestez ca bănuie de atac asupra unui copil mai mic de treisprezece ani prin penetrare, agresiune sexuală asupra unui copil mai mic de treisprezece ani și silirea unui copil mai mic de treisprezece ani să se implice în activitate sexuală.

Ochii ei îi sfredeleau pe ai lui. Nu vedea acolo decât panică.

A desfăcut cătușele, în vreme ce Bryant prindea antebrațele lui Dunn, pregătindu-l.

- Nu ești obligat să spui nimic. Dar s-ar putea să-ți periclitizeze apărarea dacă nu pomeniști la interogatoriu ceva pe care te vei baza mai târziu, la proces. Orice spui poate constitui o probă.

A închis cătușele, având grijă să nu-i atingă carnea albă, păroasă. I-a azvârlit brațele departe de ea și și-a privit partenerul.

- Bryant, ia-l din fața mea pe ticălosul ăsta pervers și împuțit, până nu fac ceva ce o să regretăm amândoi.

2

Kim a simțit mirosul de aftershave înainte ca purtătorul lui să se arate.

- Cară-te, Bryant, nu-s acasă.

Trupul lui de aproape un metru optzeci și trei s-a aplecat pe sub oblonul pe jumătate ridicat al garajului.

Ea și-a închis iPod-ul, amuțind notele argintii ale *Iernii* lui Vivaldi.

A înșfăcat o cârpă rătăcită pe acolo și și-a șters mâinile, apoi, folosindu-și fiecare centimetru al înălțimii de aproape un metru optzeci, l-a privit drept în față.

Mâna ei dreaptă a trecut instinctiv prin părul negru tuns scurt. Bryant știa că ăsta era obiceiul ei dinaintea unei bătlalii. Kim și-a înfipt în șold mâna rătăcitoare.

- Ce vrei?

El a ocolit cu grijă explozia de piese de motocicletă de pe podeaua garajului.

- Dumnezeule, asta ce vrea să fie când o să crească?

Kim i-a urmat privirea. Pentru el arăta ca un colțișor dintr-un cimitir de mașini. Pentru ea era o comoară uitată. Îi trebuise aproape un an până să găsească toate piesele ca să construiască motocicleta asta, și murea de nerăbdare.

- E o BSA Goldstar din 1954.

Sprânceană lui dreaptă s-a înălțat.

- Va trebui să te cred pe cuvânt.

Ea i-a prins privirea și a așteptat. Nu ăsta era motivul vizitei lui, și o știau amândoi.

- N-ai fost acolo aseară, a zis el, luând de pe podea țeava de eșapament cu colector multiplu.

- Bună deducție, Sherlock. Ar trebui să te faci detectiv.

El a zâmbit, apoi a devenit serios.

- A fost o sărbătorire, șefa.

Ea a mijit ochii. Aici, în casa ei, nu era DI¹, iar el nu era DS². Ea era Kim și el era Bryant; partenerul ei la serviciu și persoana cea mai apropiată de un prieten pe care o avea.

- Da, mă rog. Unde-ai fost?

Vocea lui s-a împlânzit. Nu era acuzația la care se așteptase ea.

I-a luat din mână țeava de eșapament și a pus-o pe bancul de lucru.

- Pentru mine n-a fost sărbătorire.

- Dar l-am găbjit, Kim.

Și acum vorbea cu ea ca un prieten.

- Da, dar n-am găbjit-o pe ea.

Kim a întins mâna după patent. Un idiot atașase colectorul de carcasă cu un șurub cu cinci milimetri prea lung.

- Nu-s destule dovezi ca s-o putem acuza. Ea susține că n-a știut nimic despre asta, iar cei de la procuratură nu găsesc nimic care s-o contrazică.

¹ *Detective Inspector*

² *Detective Sergeant*

- Atunci ar trebui să-și miște fundul și să caute mai bine.

A prins cu patentul capătul șurubului și a început să răsucească delicat.

- Am făcut tot ce-am putut, Kim.

- Nu destul, Bryant. Femeia aia e mama lor. A adus pe lume cele două fetițe și apoi a permis să fie folosite în cel mai rău fel cu putință chiar de către tatăl lor. Copiii aia nu vor duce niciodată o viață normală.

- Din cauza lui, Kim.

Ochii ei s-au înfipt într-ai lui.

- El e un nemernic bolnav. Care e scuza ei?

El a ridicat din umeri.

- Ea insistă că n-a știut, că n-au fost semne.

Kim s-a uitat în altă parte.

- Întotdeauna sunt semne.

A întors delicat patentul, încercând să desprindă șurubul fără să vatăme colectorul.

- N-o putem clinti. O ține una și bună.

- Îmi spui că ea nu s-a întrebat niciodată de ce ușa pivniței era încuiată, sau că nu s-a întâmplat niciodată, nici măcar o dată, să vină acasă devreme și să simtă că ceva nu era în regulă?

- Însă nu putem dovedi asta. Am făcut cu toții tot ce ne-a stat în puteri.

- Ei bine, n-a fost destul, Bryant. Nici pe departe. Era mama lor. Ar fi trebuit să le apere.

A apăsat mai tare și a întors patentul în sensul invers acelor de ceasornic.

Șurubul a căzut în colector.

A azvârlit patentul în perete.

- Fir-ar să fie, mi-au trebuit aproape patru luni ca să găsesc blestemata aia de țeavă de eșapament.

Bryant a clătinat din cap.

- Nu-i prima pereche de piulițe¹ pe care le-ai spart, nu-i așa, Kim?

În ciuda furiei, buzele ei au tresărit într-un zâmbet.

- Și sunt sigur că n-o să fie ultima.

Ea a clătinat din cap.

- Îmi dai înapoi patentul ăla?

- Un „te rog“ ar fi drăguț. Nu te-au învățat părinții tăi bunele maniere, domnișorico?

Kim n-a zis nimic. Învățase o grămadă de lucruri de la toate cele șapte perechi de asistenți maternali, și nu multe dintre ele fuseseră bune.

- Totuși, echipa a apreciat cecul pe care l-ai lăsat la bar.

Ea a încuviințat din cap și a oftat. Echipa sa merita sărbătorirea. Oamenii munciseră din greu ca să construiască acest caz. Leonard Dunn n-avea să mai vadă foarte multă vreme lumea de afară.

- Dacă mai rămâi, fă-te folositor și toarnă cafeaua... te rog.

El a clătinat din cap, ieșind pe ușa care ducea în bucătărie.

- Este în cafetieră?

Kim nu s-a ostenit să răspundă. Dacă era acasă, era și cafea făcută.

Cât timp el își făcea de lucru prin bucătărie, pe Kim a izbit-o din nou faptul că nu exista animozitate din partea lui din pricină că ea urcase pe scara ierarhică mult mai repede decât el. La patruzeci și șase de ani, pe

¹ Joc de cuvinte intraductibil: *nut* - „piuliță“, dar și „testicul“ (argou)

Bryant nu-l deranja să primească ordine de la o femeie mai tânără decât el cu doisprezece ani.

Bryant i-a înmănat o cană și s-a rezemat cu spatele de bancul de lucru.

- Văd că ai gătit iar.

- Ai gustat unul?

El a pufnit în râs.

- Nu, e în regulă. Vreau să trăiesc, și nu mănânc nici un lucru căruia nu-i pot da un nume. Alea arată ca niște mine terestre afgane.

- Sunt biscuiți.

Bărbatul a clătinat din cap.

- De ce te chinuiești așa?

- Pentru că nu mă pricep deloc la asta.

- A, da, sigur. Iar ți-a abătut ceva atenția? Ai văzut un pic de crom care avea nevoie să fie lustruit, ori un șurub care avea nevoie...

- Chiar n-ai nimic mai bun de făcut într-o sâmbătă dimineața ca asta?

El a clătinat din cap.

- Nu, doamnele din viața mea sunt la manichiuristă. Așa că nu, n-am nimic mai bun de făcut decât să-ți dau ghes să te urci pe pereți.

- Bine atunci, dar pot să-ți pun o întrebare personală?

- Uite ce-i, am o căsnicie fericită și ești șefa mea, așa că răspunsul e „nu“.

Kim a mârâit.

- E bine de știut. Dar, mai important, de ce nu ești în stare să-ți găsești curajul să-i spui consoartei că nu vrei să miroși ca în vestiarul unei trupe muzicale masculine?

El a clătinat din cap și a privit în pământ.

- Nu pot. N-am vorbit cu ea de trei săptămâni.

Kim s-a întors, îngrijorată.

- De ce?

El a ridicat capul și a rânjit.

- Fin'că nu vreau s-o întrerup.

Kim a clătinat din cap și s-a uitat la ceas.

- În ordine, termină-ți cafeaua și plimbă ursu'.

El și-a golit cana.

- Ador subtilitatea ta, Kim, a zis, pornind spre ușa garajului.

S-a întors spre ea. Avea pe față întrebarea dacă e totul în ordine.

Ea a mârâit în chip de răspuns.

În timp ce mașina lui demara, Kim a oftat adânc. Trebuia să lase baltă cazul. Faptul că Wendy Dunn își lăsase copiii să sufere abuzuri sexuale o făcea să o doară fălcile. O îngrețoșa să știe că fetițele alea două aveau să fie înapoiate mamei lor. Gândul că vor fi iarăși în grija acelei persoane care ar fi trebuit să le apere o obseda.

A azvârlit cârpa veche pe bancul de lucru și a tras până jos ușa tip rulou. Avea de vizitat o rudă.

3

Kim a pus trandafirii albi în fața pietrei de mormânt pe care era numele fratelui său geamăn. Vârful celei mai înalte petale ajungea chiar sub datele care arătau cât trăise el. Șase ani scurți.

Florăria era luminată de buchete de narcise; florile care însemnau Ziua Mamei. Kim ura narcisele, ura Ziua Mamei, dar, mai mult decât orice, își ura mama. Ce flori să-i cumperi unei ticăloase ucigașe, diabolice?

Și-a îndreptat spatele și s-a uitat la pajiștea tunsă de curând. Era greu să nu-i vină în minte trupușorul firav, descârnat, care îi fusese smuls din brațe în urmă cu douăzeci și opt de ani.

Își dorea cumplit să-și amintească de fața lui dulce, increzătoare, plină de bucurie nevinovată și de râs; de copilărie. Însă nu putea.

Oricâți ani trecuseră, furia n-o părăsea niciodată. Faptul că viața lui scurtă fusese umplută cu atâta tristețe, cu atâta frică, o obseda zi după zi.

Kim și-a descleștat pumnul drept și a mângâiat marmura rece ca și cum ar fi dezmiardat părul lui negru scurt, atât de asemănător cu al său. Își dorea cu disperare să-i spună că-i pare rău. Îi pare rău că nu l-a putut proteja și îi pare așa de rău că nu l-a putut ține în viață.

- Mikey, te iubesc și mi-e dor de tine în fiecare zi.
Și-a sărutat vârful degetelor și a depus sărutul pe piatră.

- Dormi în pace, îngerușul meu.

Cu o ultimă privire, s-a întors și a plecat.

Motocicleta sa Kawasaki Ninja o aștepta în fața porții cimitirului. În unele zile erau 600 de centimetri cubi de forță pură care o duceau dintr-un loc în altul. Azi avea să fie salvarea sa.

Și-a pus casca și s-a desprins de bordură. Azi avea nevoie să evadeze.

A trecut cu motocicleta prin Old Hill și Cradley Heath, orașe din Black Country care odinioară erau prospere, cu cumpărători de sâmbătă care treceau din prăvălii în piață și apoi în cafenea, ca să stea la un tai-fas săptămânal. Dar acum firmele de marcă se mutaseră în complexe comerciale din afara orașelor, ducând cu ele cumpărătorii și toată forfota vieții.

Șomajul din Black Country era pe locul al treilea din țară și nu-și revenise niciodată după declinul mineritului și siderurgiei care înfloriseră în epoca victoriană. Topitoriile și oțelăriile fuseseră demolate ca să facă loc cartierelor comerciale și apartamentelor.

Însă astăzi Kim nu voia să facă turul lui Black Country. Voia să călărească dur motocicleta.

A ieșit din Stourbridge spre Stourton pe o porțiune de drum de douăzeci și nouă de kilometri care șerpuia spre pitorescul oraș Bridgnorth. N-o interesau prăvăliile ori cafenelele de pe malul râului. Ce voia era să meargă cu motocicleta.

La semnul alb și negru a accelerat. Jetul de adrenalină anticipat i s-a repezit prin vene când motorul s-a

trezit sub ea. S-a aplecat peste vehicul, atingând cu sâni rezervorul de benzină.

Odată dezlănțuită, forța motocicletei îi provoca fiece mușchi din trup. Simțea cum nerăbdarea și agitația ei vor să explodeze. Și uneori era ispitită să-i îngăduie asta.

Hai-deți, prindeți-mă, și-a zis când genunchiul drept a sărutat pământul la o cotitură strânsă, bruscă. Vă aștept, ticăloși ce sunteți, vă aștept.

Din când în când îi plăcea să tachineze demonii. Îi plăcea să provoace soarta care îi fusese refuzată când n-a murit alături de fratele său.

Și într-o bună zi aveau s-o prindă. Rămânea de văzut când.